

Többé nem idegenek

Kulcsvers: „Így tehát többé nem vagytok idegenek és jövevények, hanem a szentekkel együtt polgártársak, és Isten házanépe.”

Efézus 2:19

Kiválasztott igeszakasz:

Efézus 2:11-19

Azok számára, akik szívből elfogadják a Jézus váltságul hozott áldozatának vérén keresztül biztosított megváltást, az egyik legszebb eredmény az, hogy amikor feltétel nélkül felszentelik magukat, különleges szövetségi kapcsolatba lépnek Istennel. Ez az elrendezés új státuszt jelent azok számára, akik így lépnek be, amelyben már nem idegenek Istentől, hanem fiainak tekintik őket. (Róma 8:14-16; 1 János 3:1,2). Ezzel összhangban Pál máshol így ír: „Ha valaki Krisztusban van, új teremtmény az: a régiek elmúltak, íme, minden új lett.” – 2 Korinthus 5:17

Az Efézus 2:8-10-ben az apostol azt mondja, hogy csak a hit és Isten kegyelme által lehet elnyerni ezt az új fiúi státuszt. Nincs olyan cselekedet, amit mi, bűnös emberek () tehetnénk, hogy ezt elérjük. Azt

mondja: „mi az ő alkotása vagyunk”. Mégis, miután elértük ezt az állapotot, Krisztus Jézus által képesek vagyunk Istennek tetsző cselekedeteket véghezvinni. Ez látszólagos paradoxon. Egyrészt nem tehattünk semmit, hogy elnyerjük ezt az új kapcsolatot, de miután beléptünk az Istenséggel kötött fiúi szövetségbe, képesek vagyunk, sőt kötelesek vagyunk Istennek tetsző cselekedeteket véghezvinni. Jakab apostol azt mondja: „A hit, ha cselekedetek nélkül van, halott.” – Jakab 2:17

Isten gyermekeként végzett cselekedeteink legfontosabbak a Krisztusban, a mi Fejünkben gyökerező jellemgyümölcsök fejlődése és külső megnyilvánulása. (János 15:8; Galata 5:22,23). Az elfogadható cselekedetek közé tartozik az áldozat és a szolgálat is az Úr, az Ő Igazsága és Krisztusban lévő testvéreink érdekében. - Róma 12:1; Efézus 4:14,15; Galata 5:13

Pál a leckében azt mondja, hogy a pogány hívők „idegenek voltak Izrael közösségétől, és idegenek az ígért szövetségeitől, remény nélkül és Isten nélkül”. (Efézus 2:12). Azonban eljött az idő, amikor Krisztus vére hatással volt mindazokra, akik halló füllel és hittel teli szívvel hallgattak rá, legyenek azok zsidók vagy pogányok. Mindenkinél lehetősége volt arra, hogy a rendelkezésre álló eszközök, Krisztus Jézus által új státuszát igényelje.

A hívő zsidók számára, akik évszázadok óta a „parancsolatok törvénye” alatt éltek, ez azt jelentette, hogy kiléptek abból a rendszerből, és Krisztushoz fordultak (15. vers). Teljesen bebizonyosodott, hogy csak egy tökéletes ember tudta betartani ezeket a korábbi rendeleteket, és így élvezni az azokhoz kapcsolódó földi ígéreteket. Csak Jézus, aki büntelen volt, volt képes erre. Ő azonban feláldozta ezeket a földi kiváltságokat, hogy az emberiségnek, mind a zsidóknak, mind a pogányoknak, kiutat biztosítson a bűn és a halál rabságából. Így Jézus által „mindnyájan [zsidók és pogányok] egy Lélek által hozzáférhetünk az Atyához” (18. vers).

Kulcsversünkben Pál kijelenti, hogy mindazok, akik ebbe az új kapcsolatba léptek, korábbi státuszuktól függetlenül, most egy csoport tagjai, „Isten házanépe”. Ennek a szimbolikus „háznak” alapja „az apostolok és a próféták, és maga Jézus Krisztus a sarokkő” (20. vers). Amikor az építkezés befejeződik, és minden tag – minden kő – a helyére kerül, az nem csak egy épület lesz, hanem egy „szent templom”, „Isten lakóhelye” (21, 22. vers). Ebből a templomból, amely a szimbolikus Új Jeruzsálemben található, áradnak majd az áldások a messiási királyságban a föld minden családjára. - Jelenések 21:1-7,22-24